

ԼԵՌՆԵՐՈՒՆ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ

Շղթայուած լեռներ գագաթներն որոնց
 Կը քերեն երկնի իրանը անքիծ,
 Ու մըթնշաղին խորհուրդին մէջէն,
 Կը պահեն իրենց առեղծուածային
 Դէմքերը մեզմէ: Մեծերը կարծես
 Շատ աւելի բարձր, հայրական գութով,
 Պահակ են կանգնած իրենց փէշերուն
 Կառչած փոքրերուն: Եթէ լեռներն այս
 Բանան բերաններն ու դըրսերերեն
 Գաղտնիքներն իրենց թաղուած ընդերքին,
 Եւ ալ բարբառին ցաւերու լեզուով,
 Դարերու մէջէն մութ ու լուսաւոր,
 Ի՞նչ պիտի յայտնեն իրենց մօտեցող
 Մարդուն ուխտաւոր:
 Բայց մեր հայրենի լեռներն երբ խօսին
 Արարատն ըրած խօսնակ աներեր
 Վեհապանծ ու սէգ, եւ լեռ ալեւոր,
 Իմաստաւորուած դարերու բռնով
 Ու փորձառութեամբ հայու հոգիին:
 Ի՞նչ պիտի ըսէր մեր լեռն ալեհեր
 Որ իր վեհութեան մէջ յոյժ լըռակեաց
 Եւ իր ցաւին մէջ միշտ ազնւական,
 Հըպարտ տըրտմութեամբ դիտած է դաշտերն
 Ու կիրճերը մեր, լեռներն մօտակայ
 Եւ հեռուներու մէջ վըշտաթաթախ
 Լեռները գերեալ, եւ կալանաւոր
 Դաշտերը բերրի, ու չէ բացած սիրտն
 Անցորդ հայերուն, ու ըրած անոնց
 Պատմութիւնը սեւ,
 Որուն վըկան էր օրէ՛ն առաջին,

ՅըիԱնգոր՝ բայց վեհեր, ու միշտ պահապան:
Ի՞նչ պիտի ըսէր ան հայ անցորդին:
Ո՞ր վիշտն իր բաժներ ուխտաւոր հայուն,
Եւ գերթ իմաստուն լեռ յաւերժական
Պատգամներն իր տար. որ հայն յուսարեկ՝
Դառնալէ առաջ ցըմահ յուսահատ,
Երդումն իր ընէր իմաստուն լեռան
Ոտներուն առջեւ, թէ պիտի երբե՛ք,
Բայց իրա՛ւ երբե՛ք, չը լըֆէր ազգն իր
Օտարութեան մէջ, ու մընար անտէր:
Ձը կըտրէր երբե՛ք միակ պորտակապն
Երկրէն մայրենի, ու դըժբախտ ազգէն:
Բայց այնքան խորունկ վիշտերն են լեռան,
Որ ան գերեզմար եւ յոյժ սրտաբեկ
Իր լըռութեան մէջ արդ կ'ապաստանի:

ԱՆԵԼ